

Sakinah-Michelle Ahmeds tale ved eventet 'Mino Ung tager ordet'

Taler

Sakinah-Michelle Ahmed
næstforperson i Mino Ung
København

Dato

25. januar 2024

Sted

Glyptoteket, København

Omstændigheder

Talen blev opført på Glyptoteket til eventet 'Mino Ung tager ordet'.

Det ser ud til at være en almindelig opfattelse af etniske minoriteter, at vi ikk' delta'r i den offentlige debat. At vi ikk' stemmer til valg. Derfor er der ogs' frit slag til at dehumanisere os i medierne. For vi siger jo aldrig imod.

Men jeg anerkender slet ikk' den præmis.
For jeg, og mange andre, tager ordet hver dag.

Vi skriver debatindlæg.
Går på talerstolen med Røst.
Vi protesterer, når regeringen opdaterer deres racistiske ghettoliste.

Vi står vagt, når syriske flygtninge holder sit-in og sultestrejker foran Christiansborg. Fordi de ikke vil sendes til Døden i Damaskus.
Vi går næsten dagligt på gaden i vinterkulden for et frit Palæstina.

Problemet er, at vi ikke bliver lyttet til.

Jeg står her, i festsalen på Glyptoteket. Omringet af antik arkitektur og statuer af imperialistiske romerske kejsere. Herinde, føler jeg mig lige så fremmed, som jeg gør på Christiansborg Slotsplads.

I forelæsningsalene på Københavns Universitet.

Ved stemmeboksen til Folketingsvalg. I spalterne i de danske dagblade.

Hele livet har jeg kun været ved Christiansborg Slotsplads for at protestere. Jeg ville ønske at slotspladsen ved højsædet for vores demokrati også var et sted, jeg ku' feste.

Ordet demokrati kommer af de græske ord *demos* og *kratos* og betyder folkestyre. Jeg ville ønske at vores *demos*, vores folk, inkluderede *hele* folket. At jeg blev lyttet til, alene fordi jeg er en person, der bruger sin stemme. Nogle gange føles det som at råbe ud i verden, uden at få så meget som et ekko tilbage.

Vi har snakket om racisme i Danmark, lige så længe som vi har været her og oplevet det. Min far var højlydt aktivist i 90'erne på Nørrebro. Han skrev også til dagbladene. Og han var meget mere kæk, end jeg nogensinde kunne vove at være i dag.

Men jeg har faktisk slet ikke lyst til at skrive til dagbladene. Jeg gør det, fordi jeg ikke har et andet valg. Jeg *er* mer' end et offer for racisme. Det bliver jeg nødt til at understrege. Min tale kunne have handlet om alt i verden. Men racismen fylder så meget i mit liv og hverdag, at jeg ville gøre mig selv en bjørnetjeneste ved at lade som om, at det ikk' er min realitet. Og at den vrede jeg føler over uretfærdigheden ikke er legitim.

Så nu står jeg her.

Med hele festsalens opmærksomhed rettet mod mig. —For en aften. Det føles som nu eller aldrig. Hvem ved, om jeg nogensinde bliver hørt igen?

Jeg har ikke en løsning. Men det er heller ik' kun *mit* ansvar, at sørge for, at vi lever i et land, hvor *alle* behandles lige. Det burde det jo allerede være?! Jeg bli'r nødt til at holde fast i, at min stemme og mine handlinger også betyder noget. At jeg også har værdi.

Derfor bliver jeg ved. Med at råbe op. Og gå på gaden. Jeg bli'r ved med at være vred. For jeg bruger den vrede til noget. Det' min vrede og min protest der giver mig håb.

Det er ikk' *mit* problem, at min stemme tilsyneladende ikk' er lige så meget værd for Danmark. Det er et problem for vores samfund. *Jeg* kender *mit* værd.

Og mit fællesskab kender mit værd.

Når resten af verden svigter os, så har vi i det mindste hinanden.

Så vi bliver ved.

Til verden har ændret sig.

Eller til vi ikke er her mere.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Agitationstale, Nomineret til Årets Danske Tale 2024

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/sakinah-michelle-ahmeds-tale-ved-eventet-mino-ung-tager-ordet>